

РЕШЕНИЕ

№ 1204

гр. София, 29.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-A СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Стела Кацарова

Членове: Йоана М. Генжова
Виктория Мингова

при участието на секретаря Цветелина П. Добрева Кочовски като разгледа докладваното от Виктория Мингова Въззивно гражданско дело № 20231100502655 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 – чл. 273 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК).

С Решение № 14609 от 15.12.2022 г., постановено по гр. дело № 20221110151004 по описа за 2022 г. на СРС, 177 състав, е признато за установено, че „Застрахователно акционерно дружество Д.Б.Ж. и З.“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. София, ж.к. Дианабад, бул. Г. М. Д. № 1 дължи на ЗАСТРАХОВАТЕЛНО Е.А.Д. „Б.В.И.Г.“ ЕАД, ЕИК: ***** със служебен адрес гр. София, пл. ***** на основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 411 КЗ сумата от 321, 54 лева – разлика между пълния размер на застрахователно обезщетение от 623, 08 лева, платено от ищеца обезщетение вследствие на ПТП, настъпило на 09.12.2019 г. в гр. Варна между лек автомобил марка „Ситроен“, модел „ЦЗ“, с регистрационен № ***** и МПС марка „Хонда“, модел „Джаз“ с регистрационен № ***** и заплатеното от ответника обезщетение в размер на 321,54 лева, ведно със законната лихва върху сумата от 321, 54 лева, считано от 13.06.2022 г. (датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК) до окончателното ѝ изплащане.

Срещу решението е подадена в законоустановения срок по чл. 259, ал. 1 ГПК въззивна жалба от ответника в първоинстанционното производство – „Застрахователно акционерно дружество Д.Б.Ж. и З.“ АД, ЕИК *****. Жалбоподателят поддържа, че първоинстанционното решение е неправилно като постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон и

необосновано. Излага, че съдът не е обсъдил всички събрани по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност. Поддържа, че от показанията на свидетеля Р. се установява, че водачът на лек автомобил марка „Ситроен“, модел „ЦЗ“, с регистрационен № ***** – Ж.И. е нарушила чл. 25 ЗДвП, като не е изчакала свидетеля Р. да завърши предприетата маневра, поради което счита, че и двамата водачи имат вина за настъпване на ПТП, а с направеното от него извънсъдебно плащане на сума в размер 326, 54 лв. е погасило изцяло дължимата от него сума по регресната претенция на ищцовото дружество. Счита, че поради неоснователността на главния иск, неоснователна е и претенцията за законна лихва върху главницата. Въззивникът моли обжалваното решение да бъде отменено изцяло, а искът – отхвърлен, като в условията на евентуалност моли да бъде намалена присъдената сума за регресното вземане. Претендира и присъждането на направените разноски по делото.

Ответникът по жалбата – „ЗАСТРАХОВАТЕЛНО Е.А.Д. „Б.В.И.Г.“ ЕАД, ЕИК: ***** счита, че решението на СРС следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно, а наведените с въззивната жалба доводи намира за неоснователни. Претендира и присъждането на направените разноски по делото.

Софийски градски съд, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на насрещната страна, намира за установено следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните – т. 1 от ТР № 1/09.12.2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС. Настоящият случай не попада в двете визирани изключения, поради което въззивният съд следва да се произнесе по правилността на решението само по наведените оплаквания в жалбата.

Първоинстанционното решение е валидно и допустимо. Във връзка с доводите в жалбата за неправилност на решението, настоящият състав на въззивния съд намира следното:

Първоинстанционното производство е образувано по искова молба на „ЗАСТРАХОВАТЕЛНО Е.А.Д. „Б.В.И.Г.“ ЕАД, ЕИК: ***** против „Застрахователно акционерно дружество Д.Б.Ж. и З.“ АД, ЕИК ***** по реда на чл. 422, ал. 1 вр. чл. 415, ал. 1 ГПК, с която е предявен иск с правно основание чл. 411 КЗ с искане да бъде признато за установено, че ответникът дължи на ищеца сумата от 321,54 лева – главница във връзка с настъпили вреди на МПС марка “Ситроен”, модел „ЦЗ“, с регистрационен № ***** на 09.12.2019г., в гр. Варна, в ж.к. Младост, за което при ищеца е заведена ликвидационна преписка по щета № 470418191966248, ведно със законната лихва, считано от подаване на заявлението по чл. 410 ГПК до

окончателното изплащане на вземането.

Ищецът твърди, че на 09.12.2019 г., в гр. Варна, в ж.к. Младост на паркинг настъпило ПТП между лек автомобил марка „Ситроен“, модел „ЦЗ“, с регистрационен № ***** и МПС марка „Хонда“, модел „Джаз“ с регистрационен № *****, по вина на водача на втория автомобил. Този автомобил бил застрахован по застраховка Гражданска отговорност на автомобилистите към ответника, а л. а. „Ситроен“, „ЦЗ“, с рег. № ***** бил застрахован по застраховка Каско към ищеца. В резултат на удара на л. а. „Ситроен“, „ЦЗ“ били причинени щети на обща стойност 623, 08 лева, платени от ищеца на 17.01.2022 г. На ответника било изпратено писмо, получено от него на 31.01.2022 г. с претендиране на сумата от 648,08 лева, от които платено застрахователно обезщетение и 25 лева ликвидационни разноски. Ответникът заплатил сумата от 326, 54 лева. Ищецът счита, че му се дължи остатъкът от 321,54 лева и моли съда да признае дължимостта на тази сума. Претендира разноските в заповедното и първоинстанционното производство.

Ответникът в срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е депозирал отговор на исковата молба. Взима становище за неоснователност на иска. Не оспорва, че е налице валидно застрахователно правоотношение със задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ за л. а. Хонда Джаз, че е налице валидно застрахователно правоотношение със застраховка „Каско“ за л. а. Ситроен, ЦЗ, че ищецът е заплатил сумата от 623, 08 лева, както и че ответникът е заплатил сумата от 321, 54 лева. Оспорва механизма на ПТП, вида и размера на причинените вреди, стойността на същите, причинно-следствената връзка между тях и ПТП, вината на водача на л.а. Хонда Джаз. Прави възражение за съпричиняване. Моли съда да отхвърли иска като неоснователен. Претендира разноски.

Не се спори между страните, а и се установява от приетите в първоинстанционното производство като писмени доказателства по делото, документи, че на 09.12.2019 г. в гр. Варна, в ж.к. Младост на паркинг настъпило ПТП между лек автомобил марка „Ситроен“, модел „ЦЗ“, с регистрационен № *****, застрахован по застраховка Каско към ищеца, и МПС марка „Хонда“, модел „Джаз“ с регистрационен № *****, застрахован по застраховка Гражданска отговорност на автомобилистите към ответника.

По делото е представен двустранен констативен протокол за настъпило ПТП, от който се установява, че на 09.12.2019 г. в гр. Варна при предприета маневра на движение назад водачът на л. а. Хонда Джаз е ударил насочващия се към паркомаято л. а. Ситроен, ЦЗ. От собственика на този автомобил е подадено заявление към ищеца и е образувана щета – л. 35 и 36 от делото на СРС. Определено е изплащане на обезщетение на доверен сервиз в размер на 623, 08 лева. Заплащането от страна на ищеца на сумата от 623,08 лева, начисляването на 25 лева ликвидационни разноски, както и частичното плащане на регресната претенция от ответника в размер 326, 54 лева, не е спорно между страните.

Според заключението на приетата в първоинстанционното производство и неоспорена от страните САТЕ, което съдът кредитира като компетентно и обективно дадено, се установява, че на процесната дата водачът на лек автомобил „Хонда“, модел „Джаз“ с регистрационен № ***** предприема маневра за движение на заден ход за излизане от паркомясто, вследствие на което реализира ПТП с преминаващия зад него и паркиращ от дясно на съседното паркомясто лек автомобил марка „Ситроен“, модел „ЦЗ“, с регистрационен № *****. Вещото лице счита, че от техническа гледна точка причината за настъпване на ПТП е поведението на водача на лек автомобил „Хонда“, модел „Джаз“ с регистрационен № ***** , който при маневра за движение на заден ход за излизане от паркомясто, не се е убедил, че зоната зад превозното средство е свободна, вследствие на което е настъпил удар с преминаващия зад него и паркиращ от дясно на съседното паркомясто лек автомобил марка „Ситроен“, модел „ЦЗ“, с регистрационен № *****. Вещото лице посочва, че съгласно скицата към ДКП за ПТП и механизма на процесното ПТП, водачът на лек автомобил „Ситроен“, модел „ЦЗ“, с регистрационен № ***** е бил преминал с цялата си предна част зад лек автомобил „Хонда“, модел „Джаз“ с регистрационен № ***** и чак след това е настъпил ударът. Според САТЕ всички увреждания по л. а. Ситроен, ЦЗ с изключение на ляво странично огледало, отразени в описа на застрахователя, се намират в пряка причинно-следствената връзка с механизма на процесното ПТП. Стойността на разходите по възстановяването им за ремонт по средни пазарни цени възлиза на 811,34 лева, а съгласно Методиката на Наредба № 24 от 08.03.2006 г. – на 398, 36 лева.

Разпитаната в първоинстанционното производство Ж.С. И. – собственик на л. а. Ситроен, ЦЗ, заявява, че си спомня процесния случай. Било през 2019 г., около 10-ти декември. Завела детето си на училище в СУ Гео Милев, гр. Варна. Под паркинга на училището изчакала насрещно движещите се коли и искала да паркира на паркинга. Паркингът бил успореден на улицата и бил част от улицата, вляво спрямо свидетелката. Изчаквала насрещно движещите се автомобили, а колата, с която станало ПТП, била спряла на паркинга. Свидетелката искала да спре до нея. Колата я ударила, при движение назад. Свидетелката чакала насрещно движещите се автомобили с подаден мигач, като преди тя да завие наляво, другият автомобил не се изнасял първоначално, защото минавали автомобили. Нейният автомобил бил ударен в лявата си страна в задната част. Боята и вратата били вдлъбнати зад шофьорското място. След удара свидетелката слязла от автомобила, слязъл и другият водач. Установили контакт, разбрали се. Следобедът отишли при застрахователя на тази свидетелка, за да напишат протокол. Не повикали полиция. Потвърждава, че подписът на участник Б в процесния двустранен констативен протокол е положен от нея. Нейният автомобил можел да се събере на паркомястото. След инцидента паркирала на това място, защото трябвало да остави детето си на училище.

Разпитаната в първоинстанционното производство свидетелката В. Д.а Р. заявява, че си спомня през декември 2019 г. да е участвала в ПТП при

управление на лек автомобил Хонда, пред училището, в което учели децата □ в гр. Варна, ж.к. Младост. Била паркирала на паркомъсто и давайки назад излязла на улица с двупосочно движение и се ударила в друга кола. Другият автомобил се опитвал да паркира до нея. Била излязла на метър и половина от паркомъстото, когато настъпил сблъсъкът. Случилото се било в светлата част на денонощието.

Съгласно чл. 411, КЗ с изплащането на застрахователното обезщетение застрахователят по застраховка Каско встъпва в правата на увреденото лице спрямо застрахователя по застраховка Гражданска отговорност. За да се възникне това право следва да се осъществи следния фактически състав: противоправно поведение, вреди, причинно-следствена връзка между това поведение и вредите, вина, наличие на застрахователно правоотношение по застраховка Каско на увреденото лице и заплащане на обезщетение по него, наличие на застраховка Гражданска отговорност спрямо причинителя на вредата. В случая наличието на двете застрахователни правоотношения, заплащането на обезщетението и частичното плащане на регресното вземане са безспорни, както се посочи по-горе.

Механизмът на ПТП се установява от събраните по делото доказателства, които са еднопосочни, непротиворечиви и взаимно се допълват. От скицата към ДКП за ПТП се установява, че водачът на лек автомобил „Хонда“, модел „Джаз“ с регистрационен № ***** предприема маневра за движение на заден ход за излизане от паркомъсто, като водачът на лек автомобил „Ситроен“, модел „ЦЗ“, с регистрационен № ***** в този момент е бил преминал с цялата си предна част зад лек автомобил „Хонда“, модел „Джаз“ с регистрационен № *****, в който момент водачът на лек автомобил „Хонда“, модел „Джаз“ с регистрационен № ***** реализира ПТП с преминаващия зад него и паркиращ от дясно на съседното паркомъсто лек автомобил марка „Ситроен“, модел „ЦЗ“, с регистрационен № *****. Казаното се потвърждава и от заключението на приетата по делото САТЕ, както и от показанията на двамата свидетели. Неоснователни са твърденията на въззивника – ответник, че от показанията на свидетеля Р. се установява, че водачът на лек автомобил марка „Ситроен“, модел „ЦЗ“, с регистрационен № ***** – Ж.И. е нарушила чл. 25 ЗДвП, като не е изчакала свидетеля Р. да завърши предприетата маневра. Напротив от изложеното от свидетеля Р. се установява, че давайки назад се е ударила в друга кола, която се опитвала да паркира до нея т.е. при маневрата на заден ход водачът на другото МПС вече е бил предприел маневра за паркиране на съседното паркомъсто. Деянието и противоправността се установяват от свидетелските показания, съдебно-техническата експертиза и протоколът за ПТП, на база на които съдът достига до извода, че причина за сблъсъка са действията на водача на л. а. Хонда Джаз, който е предприел маневра за движение на заден ход без да се убеди, че пътят зад него е свободен, с което е нарушил разпоредбата на чл. 40, ал. 1 ЗДвП. Възражението за съпричиняване съдът намира за неоснователно. Уредбата, уреждаща паркиране на МПС в населени места е посочена в чл. 93 до чл. 99а от ЗДвП, като процесния случай не попада в никоя от хипотезите на чл. 98 ЗДвП. Не се установява нарушение на

чл. 25, ал. 1 ЗДВП от страна на водача на л. а. Ситроен, тъй като както беше посочено по-горе, същият вече е бил предприел маневра за влизане между паркираните превозни средства, когато водачът на л. а. Хонда е предприел маневра за движение на заден ход за излизане от реда на паркираните превозни средства и в момента на сблъсъка лек автомобил „Ситроен“, модел „ЦЗ“, с регистрационен № ***** е бил преминал с цялата си предна част зад лек автомобил „Хонда“, модел „Джаз“ с регистрационен № *****. Следователно именно водачът на л. а. Хонда е следвало преди да започне маневрата да се убеди, че няма да създаде опасност за участниците в движението, които минават покрай него, и да извърши маневрата, като се съобразява с тяхното положение, посока и скорост на движение. В нарушение на нормите на чл. 25, ал. 1 и чл. 40, ал. 1 от ЗДВП, водачът на л. а. Хонда не се е убедил, че пътят зад превозното средство е свободен, че няма да създаде опасност или затруднения за останалите участници в движението. Нещо повече, мястото на съприкосновение между двата автомобила е била задната лява част на МПС с марка Ситроен, от което следва, че сблъсъкът е настъпил след като част от увредения автомобил е бил вече преминал зад автомобила с марка Хонда. Следователно уличното пространство е било вече заето, а водачът на паркираното МПС е следвало да изчака движещият се автомобил да освободи пространството по улицата, преди да предприеме желаните маневри безопасно. С оглед на това и доколкото не е оборена установената в нормата на чл. 45, ал. 2 ЗЗД презумпция за вина, са налице предпоставките за ангажиране деликтната отговорност на водача на лек автомобил „Хонда“, модел „Джаз“ с регистрационен № *****.

Вредите, настъпили по л. а. Ситроен, ЦЗ, съдът приема за доказани от приетите описи за вреди, свидетелските показания и заключението по САТЕ. Според САТЕ всички увреждания по л. а. Ситроен, ЦЗ с изключение на ляво странично огледало, отразени в описа на застрахователя, се намират в пряка причинно-следствената връзка с механизма на процесното ПТП. Стойността на разходите по възстановяването им по средни пазарни цени възлиза на 811,34 лева, а съгласно Методиката на Наредба № 24 от 08.03.2006 г. – на 398, 36 лева. Всички необходими юридически факти са осъществени и основният иск е доказан по основание.

Според споделяната от настоящия състав константна практика на ВКС (решение № 165 от 24.10.2013 г. по т. д. № 469/2012 г., II ТО на ВКС, решение № 52/08.07.2010 г. по т. д. № 652/2009 г. на ВКС, ТО, решение № 115/09.07.2009 г. по т. д. № 627/2008 г., II ТО на ВКС) при съдебно предявена претенция за заплащане на застрахователно обезщетение съдът следва да определи застрахователното обезщетение по действителната стойност на вредата към момента на настъпване на застрахователното събитие – 386, ал. 2 КЗ, а не съгласно прилаганата от застрахователя методика към Наредба № 49 от 16.10.2014 г. Обезщетението също така не може да надвишава действителната /при пълна увреда/ или възстановителната /при частична увреда/ стойност на застрахованото имущество, т. е. стойността, срещу която вместо застрахованото имущество може да се купи друго от същия вид и качество /чл. 400, ал. 1 от КЗ/, съответно стойността, необходима за

възстановяване на имуществото с ново от същия вид и качество, в това число всички присъщи разходи за доставка, строителство, монтаж и други, без прилагане на обезценка /чл. 400, ал. 2 от КЗ/. Застрахователното обезщетение не може да надвишава действителната стойност на имуществото към момента на застрахователното събитие, а от своя страна действителната стойност не може да надвишава пазарната му стойност.

По отношение на размера съдът намира, че съгласно приетото по делото експертно заключение стойността на уврежданията възлиза на сумата от 811, 34 лева по средни пазарни цени, която сума надвишава платената за ремонта от ищеца сума в размер 623, 08 лева. От ищецът са начислени и 25 лв. ликвидационни разноски. От ответника безспорно са заплатени 326, 54 лева, т.е. дължими са останалите 321, 54 лева (разликата между платената от ответника сума в размер 326, 54 лева и сумата по регресната претенция в размер 648, 08 лева). Искът се явява доказан и по размер. Поради основателността на иска, основателна е и акцесорната претенция за присъждане на законна лихва върху главницата.

Поради съвпадение на крайните изводи на двете съдебни инстанции, първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено като правилно, а въззивната жалба – оставена без уважение.

По разноските:

При този изход на спора, жалбоподателят няма право на разноски. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК въззивникът-ответник следва да бъде осъден да заплати на въззиваемия – ищец действително направените от него разноски във въззивното производство за възнаграждение за един адвокат в размер на 300 лв.

На основание чл. 280, ал. 3 ГПК настоящото решение не подлежи на касационно обжалване.

Предвид изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 14609 от 15.12.2022 г., постановено по гр. дело № 20221110151004 по описа за 2022 г. на СРС, 177 състав.

ОСЪЖДА „Застрахователно акционерно дружество Д.Б.Ж. и З.“ АД, ЕИК: ***** да плати на ЗАСТРАХОВАТЕЛНО Е.А.Д. „Б.В.И.Г.“ ЕАД, ЕИК: ***** на основание чл. 78, ал. 1 ГПК направените разноски във въззивното производство за възнаграждение за един адвокат в размер на 300 лева.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове: _____

1. _____

2. _____